

mente mere indeholdt en Antydning af den Mening, hvort man antog, at en Overveelse maatte gaa, naar en saadan Reform som den attraaede skulde finde Sted; men allerede under 1ste Behandling fik jeg at erfare, at disse havde et langt fastere Grundlag og havde staaet dybe Rødder, idetmindste hos de Herrer, som havde fremsat dem, saa at det jo i og for sig mindre kunde overraske, skjøndt jeg maa tilstaa, at jeg dog blev noget overrasket ved, at de gjenfandtes saa fuldstændig uforandrede og uformindskede i den foreliggende Betænkning. Naar man nu derfor betragter denne Betænkning, efter hvad der saaledes forelaa i denne Forsamling, og jeg vil tilføie ogsaa efter de Udtalelser, der i Indledningen til Betænkningen vare komne frem, kan jeg ikke negte, at jeg har faaet det Indtryk deraf, at det Æneste, hvorom saa at sige Flertal og Mindretal og Ministeriet og Forsamlingen selv maatte være enige og kunde blive enige, var, at denne Sag, optagen saaledes, som stet er i Betænkningen, umulig vil kunne føres igjennem. Med andre Ord det er i Virkeligheden saaledes, at denne Behandling ikke kan blive stort andet end en forsat 1ste Behandling, hvilket det ogsaa forekommer mig, allerede tydeligt nok har vist sig. Det er næsten umuligt for mig, at tro, at enten Mindretallet, forudsat at Flertallets Forslag skulde blive vedtaget, eller at Flertallet, hvis Mindretallets Forslag skulde blive vedtaget, skulde have den Tro, at Sagen dermed skulde være endt. Effektivt det har stillet sig paa denne Maade, — og jeg tillader mig nærmest, da det foreløbigen har Flertallet i Udvalget for sig, at holde mig til Flertallets Forslag, — er det umuligt for mig, at antage, at man skulde have ment, at et saadant Forslag, om det endogsaa fik Flertallet for sig i dette Thing, ja selv om det fik Flertallet for sig i det andet Thing, skulde af det Flertal, der har vedtaget det, blive anset for antageligt af Ministeriet, eller af noget Ministerium uden at være gjort til Gjensland for en helt anden Prøvelse. Dette er jo ogsaa forudsat og udtalt af den ærede Ordfører selv under Forhandlingen idag, og det kan jo ikke negtes, at det noget byttager Interessen eller Betydning-

gen af de Afstemninger, der ville finde Sted; selv i Udvalget ser man, som Betænkningen viser, at det er under alle Slags Forbehold, Reservationer og Tilbøieligheder til den ene Side og Tilbøieligheder til den anden Side, at man er bleven staaende ved dette som det, der mest tiltaler, og har opgivet Forsøgene paa at komme ind paa det, der, om det end ikke er det mest tiltalende, dog skulde have størst Udsigt til at blive ført igjennem, og derfor har opgivet Forhandlingen derom med Ministeriet, som ikke kan gaa ind paa denne Vej. Det er, som sagt, erkjendt, at de Afstemninger, der her maatte foregaa, altsaa ere af den Betydning, at de ingenlunde kunne sammenlignes med saadanne Afstemninger, der ellers finde Sted ved anden Behandling af en Sag. — Ser jeg nu hen til de Forhandlinger, der hidtil have været førte, da have de jo dreiet sig om forskjellige Punkter, men hovedsagelig om denne Tredeling, der er stillet i Spidsen, og som jeg maa antage, efter hvad der ogsaa er udtalt her, er den Grundtanke, der omtales i Flertallets Betænkning som det, hvorpaa hele Bygningen hviler. Jeg tilstaa, at jeg var i nogen Tvivl om, hvad det var for en Grundtanke, hvorpaa denne Bygning hviler; thi, som den er fremstillet her, er den væsentligste Tanke ganske sikkert Tredelingen og navnlig Optagelsen af Oldnordisk, men iøvrigt ere de Punkter, der ere optagne af Flertallet, af den Besskaffenhed, at det er vanskeligt at sige, at de skulde hvile paa denne Grundtanke som Grundvold. Noget af dem ere vistnok ikke at sammenligne med Bygninger; thi de gaa kun ud paa at rive ned uden at bygge Noget somhelst op, og dette er jo netop betegnende. Det er imidlertid ikke Noget, jeg anser for saa væsentligt, at jeg skal opholde mig derved, saameget mindre, som det synes, at man med Hensyn til disse Forslag — hvad der ogsaa er udtalt her idag — ikke har opfattet dem som saa ufravigelige, som de forekom paa et tidligere Standpunkt. De syntes dengang at være fremkomne, ikke som Resolutioner af et Udvalg, men som om det nærmest var Lovsord, indskrevne og indprentede paa Tavler, som man sagde, at man skulde holde sig til. Jeg havde faaet en Slags overtroisk Respekt for